

AYTÜL AKAL

Benim Babam Sihirbaz

Resimleyen: Mustafa Deliöglü

© tudem

Benim Babam Sihirbaz

AYTÜL AKAL

BENİM BABAM SİHİRBAZ

© 2009, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal

RESİMLEYEN: Mustafa Delioğlu

KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Őti.
EskiŐehir Yolu 40. Km. BaŐkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Őubat 2009

Sekizinci Baskı: Ağustos 2018 (2000 adet)

(İlk yedi baskı toplam 17.000 adet)

ISBN: 978-605-9153-82-9

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Benim Babam Sihirbaz

AYTÜL AKAL

 tudem

İçindekiler

Babam Askerde	5
Asla Krem Kullanmam	13
Harika Dayı	21
Ablam Evleniyor	27
Fark Bulmaca Oyunu	35
Benim Babam Sihirbaz	40
Semender Toplantısı	47
Tilki Tilki Saat Kaç	57

BABAM ASKERDE

Birkaç arkadaş toplandıklarında, babam dönüp dolaştırır, lafı hemen askerlik anılarına getirir. Çevresinde kimseyi bulamazsa, o zaman beni alır karşısına, başlar anlatmaya... Yaşım henüz sekiz ama, bunca öykü dinlemeden sonra askere gitmiş kadar bilgili sayılırım. Eh, bir deneyimim eksik; o da zamanı gelince...

Öyküsünü defalarca dinlemiş olsam da, öyle güzel anlatır ki, her seferinde sanki ilk kez duyuyormuş gibi eğlenirim.

Babam askere gittiğinde annemle yeni evli sayılırlarmış. Ayrı kalmak istememişler;

babamın görevli olduğu kentte bir ev tutup oraya taşınmışlar. Babam yedek subay olduğu için her akşam evine gidiyormuş. Askerliği sırasında görevi de fotoğrafçılıkmış. Eh, ne de olsa babam fotoğrafçılık gibi, bilgisayar gibi zor işlerin uzmanıdır. İster renkli, ister siyah beyaz; kimine dia, kimine film; hem flaşlı, hem flaşsız... Hepsini bilir. Uçan kuşun bile fotoğrafını çekebilir benim babam.

İşin uzmanı olunca, fotoğrafla ilgili ne kadar yenilik varsa hepsini birliğinde uygulamış, yeteneği ve çalışkanlığıyla komutanlarının gözüne girmiş; gelip gittiğine karışmaz olmuşlar. Babam rahat bir askerlik geçiriyormuş ki... Ben doğmuşum! İşte ondan sonra babama bir haller olmuş...

Bir gün, ertesi sabah geri götürmek düşüncesiyle kendisine zimmetli bir fotoğraf makinesini yanına almış... Eeee, hep komutan ailelerininkini çekecek değil ya; yakışıklı minik oğlunun fotoğraflarını çekmek istemiş bu kez.

Babam öyküsünün tam burasında şöyle devam eder genellikle:

“Fotoğraf makinesi dediğın şimdikiler gibi avuç içi kadar bir şey değil; dijital hiç değil. Kocaman, profesyonel bir makine işte. Nasıl

fotoğraflar çekeceğimi de bilmediğimden, tele ve zoom objektifleri de yanıma aldım. Objektiflerle flaşları koyduğum çanta bir elimde, kamera diğerinde, kapıdaki askere selam verip çıktım.

Eve gitmek üzere, ilk gelen dolmuşa atladım. Son durakta inecektim, epey zamanım vardı. Yolda çantayı karıştırmaya başladım. O anda birden bir şimşek çaktı beynimde! Yanıma film almamıştım! Eve değil, önce çarşıya gidip hiç değilse 100 ASA, beş-altı rulo film almalıyım.”

Babam acele ile çarşıda inip filmleri almış. Yol üstünde arkadaşının dükkânına uğrayıp selamlaşmış. Sonunda dolmuşa binip eve gidiyormuş ki, bir de ne görsün! Elinde kamera yok!

“O an neye uğradığımı şaşırđım. Daha önce bindiğim dolmuşta oturduğum koltuğa bırakmış olmalıydım, ama nasıl bulacaktım? Ya yolculardan biri alıp da götürdüyse? Ya şoför alıp da almadım derse? Hemen dolmuşu durdurup kendimi dışarıya attım.”

Babam yol kenarında bir süre bekleyip gelen geçen dolmuşların ön camına bakmış. Dikiz aynasına asılı, gaza bastıkça yaylı kafasını

sallayan bir köpek aranıyormuş. Birinde benzer köpekten görüp arabayı durdurmuş. Bakmış, biblo aynı, ama direksiyonun önündeki panelden tığ işleme örtüler sarkmıyor... Aradığı dolmuş değilmiş yani...

Hava kararmaya yüz tutunca eve gelmek zorunda kalmış. Çok üzgünmüş babam, çok. Eh, kendi makinesi olsa bu kadar üzülmecek. Komutanlara ne yanıt verilir bu durumda?

“Üzülme canım, sabah erkenden dolmuş durağına gidip bakarsın. Dolmuşu hatırlıyorsun madem, mutlaka bulursun. Uyu artık.”

Annemin sakinleştirmeye çalışan konuşmaları ve benim dünyaya uyum sorunlarım yüzünden attığım çılgınlıklar arasında, babam sabahı sabah etmiş tabii. Güneş doğmadan kalkmış, doğrudan durağa gitmiş, kuyrukta bekleyen dolmuşları tek tek kontrol etmiş.

“Sonunda buldum! Aynı dolmuş, aynı şoför! Hemen koştum yanına. ‘Kameramı senin dolmuşta unutmuşum dün,’ dedim. ‘Yok abi, bende kalan bir şey varsa yolcular götürmüştür, ben nereden bileyim,’ dedi. Donup kaldım. Çaresiz, iki sokak ötedeki evimize döndüm ama işin ucunu bırakmam olası değil elbette. Koskoca kamera... Nasıl kaybolur? Hem kim

aldıysa aldı, kullanmayı bile beceremeyecekleri aletle ne işleri olur ki?”

Annem hemen kahvaltı hazırlamış. Babam o arada üniformasını giymiş, kahvaltısını etmiş ve birliğine gitmek üzere tekrar dolmuş durağına yürümüş. Sabahın o saatinde yolcu az olduğundan, dikiz aynasından kafası sallanan köpek biblosu sarkan dolmuş henüz kalkmamış, yolcu bekliyormuş. Babamı üniformasıyla görünce hemen seslenmiş şoför: “Komutan abi, makine gibi bir şey arayan sendin, değil mi? Ben demin anlamamışım. Kamera deyince, televizyonda gördüğümüz ayaklı sehpa üzerindeki dev kameralardan sanmıştım. Söylesene elde taşınan bir şey olduğunu...”

Babam dememiş tabii, koskoca sehpalı kamera dolmuşa nasıl sığsın, elbette taşınabilir cinsten olanı soracak... Kamerayı bulmuş ya, sevincinden, “Sağ ol!” diyebilmiş ancak. Şoför akşam durağa getireceğini söylemiş: “Bizim enişteye vermiştim. Uğrayıp ondan alayım, akşam çıkışta gel al.”

O gün sevinçten içi içine sığmamış babamın. Mesaisi bitince hemen atlamış bir dolmuş, durağa gitmiş. Epeyce beklemiş. Dolmuş yolcularını indirip de durağa ulaştınca, babam

kamerasına kavuşmuş. Daha doğrusu, askeriyeye, kamerasına kavuşmuş...

Kavuşmuş mu dersiniz? Ne gezer... Babam o kadar sevinmiş ki, manavın önünden geçerken, “Şuradan bir karpuz alayım da eve öyle gideyim,” demiş.

Bana anlatırken, “Annen karpuzu pek sever,” der. Başkalarına anlatırken de, “Bizim hanım karpuzu çok sever,” diye sürdürür öyküsünü. “O sevinçle, hanıma bir karpuz götürüyüm, dedim. Kameranın bulunuşunu kutlarız diye düşündüm.”

Babam epey güçlü kuvvetlidir. Kocaman bir karpuz seçip tarttırmış. Tek eliyle kavrayıp eve kadar taşımış. Annem de çok sevinmiş kameranın bulunmasına. Hemen karpuzu pasta keser gibi kesip dilimlemiş ve soğuması için buzdolabına koymuş. O arada benim karnımı doyurmak, altımı değiştirmek, ağlamamı susturmak derken, sıra karpuzla ancak gelmiş.

“Eh, karpuz yerken fotoğrafımızı çek bari, bu anı ölümsüzleştirelim,” demiş annem. O daha lafını bitirmeden, babam bembeyaz kesilmiş; elindeki karpuz kâsesi yere düşmüş. Karpuz dolu bir tabağı daha önce yere düşüreniniz varsa, annemin neden çılgınlık attığını

çok iyi anlayabilirsiniz. Ama babamın çığlığı karpuz için değilmiş: “Eyvah! Kamera yok! Bu sefer de karpuzcuda bırakmış olmalıyım!”

Annem söylenene söylenene yerleri temizlerken, babam manava koşmuş. O arada benim de bu eğlenceye ığlıklarım ile katıldığımı sylenememe gerek yok herhalde...

Babam koşar adım manava ulaştığında bakmış, karpuzların üzerine hasır yayđı çekilmiş... Manav çoktan kapatmış dkknı. Hasırları iteleyip eliyle karpuzların orasını burasını yoklarken, “Hey, sen ne yapıyorsun?” diye bir ses grlemiş. Meğer manav karpuzları alınmasın diye oracıkta yatarmış. Babam karpuzların arasında ne yaptığını anlatana kadar kan ter içinde kalmış tabii.

Kamera mı? Kamera, yoldan geçen meraklıların eşliğinde, karpuzların arasında bulunmuş. Ama babam o akşam yine de fotoğraflarımı çekememiş, çünkü kamerayı sonunda eve getirebildiğinde, bir gün önce aldığı filmleri, çarşıdan dönerken uğradığı arkadaşının dkknında unuttuğunu hatırlamış...

Yeriniz bu kadar uzakta olmasa, ben kendi başıma eve giderdim yürüyerek. Aslında bu

kadar unutkan değildir babam. Görün bakın, birazdan döner gelir beni almaya, o da anlatır size. Yalnızca çok sevindiği ve heyecanlandığı vakit böyle oluyor. Yoksa beni burda, marangozlar sitesinde unuttur muydu? A, evet evet, tahmin ettiğiniz gibi, yeni doğacak kardeşim için mobilya bakmaya gelmiştik...

Benim Babam Sihirbaz

Yazmak çocukluğundan bu yana en büyük tutkusu olmuş Aytül Akal'ın. Kitaptaki öyküler bu inanılmaz serüvenin gizlerini açıyor okurlarına.

Aile ve arkadaşlık ilişkileri, okul, ev ve günlük yaşam hakkındaki öyküler karşılaşılan sorunlarla daha kolay başa çıkmayı sağlayacak bir bakışla, anlamlı bir geziye davet ediyor okurlarını.

Akal'ın çok sevdiği çocuk okurları için içtenlikle anlattığı öykülerin dünyasına girmeye hazır mısınız?

ISBN: 978-605-9153-82-9

9 786059 153829

www.tudem.com